

POSZTPARTUM GŐG

Sokszor nem jutnak eszembe szavak, amikor beszélek,
sokat hümmögök,
és a székelly akcentusom is visszatért,
úgy látszik, nagyanyám nem tudta kiverni belőlem.
Se verset, se naplót nem tudok írni rendesen,
jegyzeteim egyszerűek,
következetesség nélkül váltok e/1 és t/1 között,
a kilók nem tűnnek el, csak az ékességem.

Úgy látszik, valahogy kivertem magamból a középszerűség félelmét,
olvasmányélményeim alapján sokáig az anyaság volt a középszerűség
maga,
a nem középszerű anyák meg riasztó dívák, akiknek hála, fiaik által
újratermelődik ez a toxikus művészközeg.
Mára csak a dühöm maradt, hogy évekig átverték,
mert az anya az nem ez az anya,
amit szipogó macsók saját szövegeikre faragnak,
mert ez az anya ahhoz hasonlatos, amikor nők után fütyülnek az utcán.
A füttyben nincs benne a nő,
ebben az anyában nincs benne az anya.

Valahogy ki kéne vernem magamból ezt a posztpartum gőgöt,
villámcsapásként tör rám váratlan helyzetekben,
és azontúl, hogy szégyellem magam miatta, nem tudok mit kezdeni
vele.

Megrémiszt az ösztönös ítélkezésem.
Ha írok, még ha félszegen is, csak akkor kristálytisza minden,
látom, hogy a csonttá fogyott anyák és a hordóvá teltek,
a horizontig tágulók és a felmetszett törzsűek,
a szorosán kötődők és a távolabbról nagyon figyelők,
álomba szoptató vagy alvásig ringatók,
a hangosak, a haragosak, a nyugalmukban némák
is tartják a hátukat.

Úgy látszik, véresre verték már a anyahátunk,
ezért törünk pálcát egymás fölött.

FÉRFITEKINTET HELYETT

Az első film, amit közösen újraneztünk, az *Only lovers left alive* volt,
otthonra találtunk benne.
Én úgy szomorkodom, mint Adam,
te jobban táncolsz, mint Eve.
Amióta gyermekünket szoptatom, értettem meg a vérivás ábrázolását.
Ugyanaz a fejhátradobás, ugyanaz az extatikus nyugalom
járja át a tejszagú kisbabát, mint a vérszagú halhatatlanokat.
Telitalálat.
Ezekon a hosszú, átvirrasztott éjszakákon arra gondolok,
ha máskor és máshogy születek,
lehetnék az az egyetlen magyar lány, aki Jarmusch-filmekben szerepel.
Vagy Jarmusch helyett filmjei rendezője,
legalább birtoklója a férfitekintetnek, nem csak fogyasztója.

Nem igazán maszturbálok, amióta szültem.
Annál a pár alkalomnál vámpírokra és Szűz Máriára gondolok.
Illúzió, illúzió, illúzió,
orgazmusaim fasiszták.
Ellentétei a szerelmeskedéseinknek.
Közös orgazmusaink erősek, mint az *Internacionálé*,
és Adam Curtis montázsaira is jobban emlékeztetnek.
Igaziak, nincsenek benne szerzői filmes hazugságok,
illúziók sem.
Férfitekintet helyett valami igazi
Egymásba nézés.